

слушало гласа на птичките, бръмченето на насекомите, ромона на поточетата, шепота на листата и тревите. Слушало и искало да разбере тяхния език. Въ самотата си често се разговаряло с тях.

Един слънчев ден, когато овчарчето пакъ се изтъгало средъ полските цвѣта, то се вгледало въ една пчеличка и се заслушало въ нѣжния ѝ гласецъ. Пчеличката говорѣла: — Мило момченце, никакъ не ми се харесва, гдето ти лежишъ върху пѣстритѣ цвѣта и разкъсвашъ и смачквашъ толкова много цвѣтчета. Отъ тяхъ ние си събираме храна за презъ зимата. Не можешъ ли да лѣгашъ на друго мѣсто, гдето нѣма цвѣта?

Овчарчето бързо станало, вгледало се въ множеството, смачкани отъ него цвѣтчета, и отговорило: — Имашъ право, малка пчеличке. Азъ ще се пазя отъ сега нататкъ да не смачквамъ и не повреждамъ ни едно цвѣтче.

— Ако ти устоишъ на обещанието си, — казала пчеличката, — когато си въ най-голяма опасностъ презъ живота си, искай помощъ отъ насъ — пчеличките. Оттогава овчарчето почнало да се отнася съ всички цвѣта като съ малки красиви животинки. То се радвало на тяхната пѣстрота, наслаждавало се отъ свежия имъ приятенъ дѣхъ, и никога не ги унищожавало. Всички пчелички го обичали, кацали на всѣкжде по него, зузукали му нѣжно, но никога го не жилили.

Еднажъ овчарчето се залутало изъ гората. Стигнало до една пещера и навлѣзло въ нея. Тамъ намѣрило две съвсемъ малки вълчета. Грабнало ги, турило ги въ овчарската си торба и забързало къмъ стадото си, като се озъртало наоколо си. По едно време то видѣло, че далеко следъ него като стрѣла лети вълчицата. Като разбрало, че не ще може да убѣгне, бързо се покатило заедно съ вълчетата на едно дърво. Скоро пристигнала вълчицата и разярена почнала да вие, да дращи по кората на дървото и да се опитва да се покачи на него. Вълчетата, като слушали гласа на майка си, скимтъли още по-силно, драцѣли изъ торбата и се мъчили да излѣзатъ. Тяхниятъ гласъ вбѣсявалъ още повече вълчицата. Момчето почнало да вика съ всичка сила, но гласътъ му замиралъ въ гората, и отъ никжде никой не се обаж-